

မိမိ
အမေပိုင်

လမင်းမိုမို

ရုပ်သေးကလေးရဲ့ရာဇဝင်

L လင်း

နိဒါန်း

နာမည်ကြီး မူကြိုကျောင်းတစ်ကျောင်းရဲ့ ကျောင်းဆင်းချိန် မွန်းလွဲ နှစ်နာရီခွဲ သုံးနာရီအချိန်လောက်မှာ ကျောင်းဝင်း ခြံဝင်းကျယ်ထဲ ကျောင်းကြိုမိဘတို့ ရဲ့ ကားများ ဝင်ကာ ထွက်ကာ။ မိဘတို့ သည် ကျောင်းအဆောက်အအုံထဲမှ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ်ခွဲကာ လွှတ်ပေးနေသော ကလေးတွေထဲ ကိုယ့်ကလေးပါ လာပြီလား မျှော်ကာ မျှော်ကာ။

ကျောင်းအဆောက်အအုံထဲက ထွက်လာသော ဖြူဖြူစင်စင် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် မျက်နှာနှင့် ကလေးတို့ အကြားတွင် မျက်နှာလေးမဲ့ကာ မဲ့ကာ တရှုံ့ရှုံ့ရှိုက်ကာ ထွက်လာသော ကော်ပတ်ရုပ်ကလေးလို လှပသည့် ကလေးမလေးတစ်ယောက်။ သူကလေးရဲ့ လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ဆွဲကာ အတင်းကပ်လိုက်လာသူက ကောင်ကလေးတစ်ယောက်။ ကောင်မလေးက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဟန်မူရာလေးနှင့် သူ့လက်ကို မရဲတရဲ ရုန်းကာ ရုန်းကာ။

ကောင်ကလေးက ကောင်မလေးလက်ကို မလွှတ်ပါချေ။ ကောင်မလေးက တခြားတစ်ဖက် ရုန်းကွေ့မည်ပြင်လျှင် ကောင်ကလေးက သူဦးတည်ရာဆီ ကောင်မလေး ပါလာအောင် သူ့ဘက် ပြန်ဆွဲလိုက်ပြန်သည် ။ ကလေး ဆယ့်လေးငါးယောက်လျှင် တစ်ဦးကျ ကွပ်ကဲကာ ထိန်းကာ ပါလာသော ဆရာမလေးသည် လည်း သူတို့ နှစ်ယောက်အဖြစ်ကို အမှတ်တမဲ့ မျက်စိရှုမ်းကာ နေပုံရသည် ။

“ပါပါ ... ပါပါ”

ကောင်ကလေးက ရှေ့လှမ်းလှမ်းမှ မိဘတစ်စုထဲ ရပ်နေသော သူ့အဖေကို ခုန်တဆွဆွနှင့် လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်ကာ ကောင်မလေးလက်ကို ဆွဲ၍ သူ့အဖေထံသို့ ပြေးလေသည်။ ။

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... အီး ဟီး”

ကောင်မလေးသည် ကောင်လေးဆွဲပြေးရာနောက် တတောက်တောက်နှင့် ခလုတ်တိုက် ဟပ်ထိုးလဲမလို အားချင်းမမျှ ကောက်ကောက်ပါသွားရင်း ရှိုက်ရုံမက အော်၍ ငိုလေသည်။ ။ နောက် နားရောက်နေသည့် ကောင်မလေးရဲ့ မေမေသည် သူ့သမီးကို ကောင်ကလေးဆွဲ၍ ပြေးနေသည် ကို အံ့အားတသင့် နားမလည် ကြည့်နေမိရာက ရှေ့ကိုတိုးဝှေ့ ထွက်လာသည်။ ။

“ပါပါရေ”

“သား ... ဟေ့ကောင် ... ဖြည်းဖြည်း ... လဲကုန်မယ်”

“ပါပါရေ ... ဒီမှာ ”

“ဘာလဲသား ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ သား အတင်းမဆွဲနဲ့ လေ၊ သူငယ်ချင်းက နာနေပြီထင်တယ်၊ ငိုနေပြီ ဟကောင်ရ၊ မင်း ဘာပြောမလို့ လဲ”

“သမီးလေး”

“မေမေ ... အီး ဟီး”

ကောင်မလေးရဲ့ မေမေက ကလေးနှစ်ယောက်ထံ ခါးကိုင်းကာ သူ့သမီးလေးကို မျက်ရည်လေးသုတ်ကာ ပခုံးပုတ်နှစ်သိမ့်ကာနှင့် ကောင်ကလေးကိုလည်း အံ့အားတသင့် ကြည့်မိသည်။ ။ သမီးလေးလက်ကို မ

လွှတ်တမ်း တအားဆွဲထားသည့် ကောင်ကလေးရဲ့ မျက်နှာမှာ ရန်လိုဟန် တစ်ကလေးမရှိ။ အသားဖြူဖြူ ပါးရဲရဲကလေးတွင် သွားကျိုးလေးပေါ် အောင် ရယ်မောမြူးရွှင်နေကာ ...

“ပါပါ ... သူ့ကို အိမ်ခေါ်သွားမယ်နော်”

“ဟေ”

“ဟင်”

“သားတို့ သူ့ကို အိမ်ခေါ်သွားရအောင်လေ ပါပါ”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... လိုက်ဘူး ... အီးဟီး... မေမေ”

“ဟ ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ သားရ၊ လက်လွှတ်လိုက်ပါဦး၊ နာနေပါဦးမယ် သားရယ်၊ သူငယ်ချင်းက ငိုနေပြီလေ”

ကောင်မလေး မေမေသည် သူ့သမီးလေးကို ကျောပွတ် ခေါင်းပွတ်ရင်း ...

“သမီးလေး မငိုနဲ့ ... မငိုနဲ့ ၊ သားက သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်း ထင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ သား၊ သားကို သူ ဘာလုပ်လို့ လဲဟင်”

ကောင်ကလေးက မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း တောက်တောက်ကလေးများ အရည်လည်ကာ သွားကျိုးလေးဖြီးကာ အားရပါးရ ပြုံးရယ်ရင်း ...

“သူ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ သားက သူ့ကို အိမ်ခေါ်သွားချင်လို့ ”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်သွားချင်တာလဲ သားရဲ့ ”

“သူ့ကို ချစ်လို့ ၊ သူက အရပ်ကလေးလိုပဲ၊ နော် ပါပါနော်၊ ခေါ်သွားမယ်နော်၊ ခေါ်သွားပါ”

ကောင်မလေး မေမေမှာ အံ့အားသင့်ရာက ရယ်ရမလို ပြုံးရမလို

ဘာပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်ရလျက် ကောင်ကလေးဖေဖေကတော့ တစ်ဖက်က သားအမိကို အလွန်ပင် အားနာရကာ ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းကတော့ စံပဲကွာ”

“ပါပါ ... သူ့မျက်လုံးက အရုပ်မျက်လုံးလိုပဲနော်၊ သူက ချစ်စရာ လေး ... ဟီး ဟီး”

“ဟင့်အင်း ... မလိုက်ဘူး ... အီး ... ဟီး ... မေမေ ... သမီးကို အတင်းခေါ်နေပြီ၊ မလိုက်ချင်ဘူး အီး ဟီး”

“အေးပါ သမီးရယ် ... မလိုက်ရပါဘူး၊ မငိုနဲ့ သမီး၊ သမီး သူငယ်ချင်းက သမီးကိုချစ်လို့ စတာပါ သမီးလေးရယ်၊ မငိုရဘူးလေ ... နော်၊ သားရယ် သူက ကြောက်တတ်လို့ ပါ၊ သား တကယ် ခေါ်သွားမလား ထင်ပြီး ကြောက်နေတာ”

“သားက တကယ်ခေါ်သွားမှာ ”

“အား ... အီး ဟီး ဟီး”

“ဪ ... သမီးကလည်း ကွယ် မငိုပါနဲ့ ၊ ဒါ ငိုစရာလား၊ ငါ့သမီး လေးက ကြောက်တတ်လိုက်တာ လွန်ရော”

“ဟေ့ကောင် ... လွတ် လွတ်၊ လက်ကိုလွှတ်ပေးလိုက်တော့၊ အိမ်ခေါ်သွားလို့ ဘယ်ရမလဲ သားရဲ့ ၊ သူ့မှာ လည်း အိမ်ရှိတယ်လေ၊ ဒါက သူ့မေမေ၊ တော်ကြာ သားကို အန်တီက စိတ်ဆိုးလာပါဦးမယ်၊ လက်ကိုလွှတ်တော့ မင်းကလည်း ”

“အို ... စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ကလေးဆိုတော့ စိတ်ထဲရှိတာ ပြောတာပေါ့ရှင်၊ သားရယ် ... သားက လက်ဆွဲထားလို့ သူက ကြောက်နေ ငိုနေတာ၊ လက်လေး ခဏလွှတ်လိုက်နော်၊ ဒါမှ သူက အငိုတိတ်မှာ ”

ကောင်ကလေးက ကောင်မလေးရဲ့ လက်ကို အင်တင်တင် နှမြောတသပုံနှင့် မလွှတ်ချင် လွှတ်ချင် လွှတ်ပေးလိုက်ရှာပါသည်။ ။ လက်လွှတ်သွားသည် နှင့် သူ့အမေဘက်လှည့်ကာ မိရာကိုဖက် မျက်နှာအပ်လျက် ကောင်မလေးက ရှိုက်ကြီးတင် ငိုလေလျှင် ကောင်ကလေးက ဝမ်းနည်းစိတ်မကောင်းသလို ငေးကြည့်နေရှာသည်။ ။ သူ့မျက်စိထဲတွင် အရုပ်ကလေးနယ် ချစ်စရာကောင်းလှသော ဤကောင်မလေးကို အိမ်အထိပါလာအောင် အတင်းဆွဲခေါ်လို့ ရရင်လည်း ခေါ်ခဲ့ချင်သည်။ ။ ဝယ်လို့ ရရင်တောင် ပါပါ့ထံက ပိုက်ဆံတောင်းကာ အပိုင်ဝယ်လာခဲ့ချင်သည် သာပင်။

“အားနာလိုက်တာဗျာ၊ သားက တစ်ဦးတည်းသော သားဆိုတော့ အဖော်မင်တဲ့ သဘော ရှိပါတယ်၊ သူ့မျက်စိထဲ သမီးလေးကို အရုပ်ကလေးလို ထင်နေတာ ခင်နေတာကြောင့် ဖြစ်မှာ ပါ”

“အို ... နားလည်ပါတယ်ရှင်၊ သမီးလေးကလည်း တစ်ဦးတည်းသော သမီးပါ၊ ဒါပေမဲ့ သူက လူကြောက်တယ်၊ မူကြိုစတက်တဲ့ နေ့ကဆို ပြန်လိုက်မယ်ဆိုပြီး ငိုနေတာ မနည်းချော့မော့ထားခဲ့ရတာ၊ နောက်တော့လည်း ခင်သွားပါလိမ့်မယ်”

“သား ... အိမ်ခေါ်သွားလို့ တော့ မရဘူး သားရဲ့ နော်၊ နောက်နေ့ ကျောင်းလာရင် တွေ့ရမှာ ပဲဟာ၊ ကျောင်းမှာ ပဲ တူတူကစားပေါ့ သားရဲ့ ၊ ကျောင်းဆင်းရင်တော့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ရမှာ ပေါ့၊ နောက် သားက အဲလိုမျိုး လုပ်နေရင် သမီးလေးက မင်းကိုလန့်ပြီး မခင်ဘဲ နေလိမ့်မယ်၊ အဲလို နောက်ကို ဇွတ်တရွတ် မလုပ်ရဘူးနော်၊ မတော်တဆ ချော်လဲရင် နာကျင်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ သားရဲ့ ”

“သူက ချစ်စရာကောင်းလို့ ပါ ပါပါ”

ကောင်မလေး မေမေသည် မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ သဘောတကျ ရယ်
မောမိတော့ကာ ...

“သားလေးကလည်း ချစ်စရာလေး၊ နောက်နေ့ကျ အတူတူ ကစား
နော် သား၊ အခုတော့ အန်တီတို့ အိမ်ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

“မနက်ဖြန်လည်း သူလာမှာ လား”

“လာမှာ ပေါ့ သားရဲ့ ၊ ကျောင်းဖွင့်တဲ့ ရက် နေ့တိုင်းလာမှာ ပေါ့၊ ကဲ
... သွားတော့မယ်နော် သားလေး”

ကောင်ကလေးရဲ့ မျက်နှာလေးက ခုနလို မလန်းရွှင်တော့ဘဲ နှုတ်
က တိုးတိုးနှင့်...

“နက်ဖြန်ကျရင် သူ့အတွက် ချောကလက် ယူလာမှာ ”

*

ကားနားရပ်ကာ ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာဖွေနေသော ဒရိုင်ဘာဦးလေးကြီးသည်
အဝေးကနေ ရွှင်မြူးစွာ ပြေးလာသော ကောင်လေးကိုမြင်မှ ကားတံခါး
ကို ကြိုဖွင့်ထားပေးလိုက်ရင်း ...

“သား ... နောက်ကျလိုက်တာ၊ မင်း ဘယ်ရောက်နေလဲလို့ ကွာ”

“အာ ... ဦးလေးအောင်ကလည်း နောက်မကျပါဘူး၊ ဟိုဘက်နား ခ
ဏလေး သွားနေတာ ... ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ဦးလေးအောင်က ကားကို စက်နှိုးမောင်းထွက်ရင်း ...

“ဘယ်နားသွားနေတာလဲ၊ မင်း ကျောင်းထဲက ထွက်လာတာရော ဟု
တ်ရဲ့ လား သား၊ ကျောင်းကော တက်ရဲ့ လား”

“အား ... ဦးလေးအောင်ကလည်း ဗျာ၊ ခုမှ ကျောင်းစဖွင့်တာ သုံးရ

ကံပဲ ရှိသေးတာ၊ ကျောင်းမတက်ဘဲ ကျောင်းပြေးစရာလား၊ သားက
ကော ကျောင်းပြေးတတ်တဲ့ သူလား”

“အေးလေ ... ဒါပေမဲ့ တခြား အဝေးကြီးက ပြေးလာတော့”

“ဟိုကောင်မလေးက ဟိုးဘက်မှာ ရပ်ထားတဲ့ သူ့ကားဆီသွားတာ၊
သားက သူ့နောက်ကလိုက်ပြီး သူ့ကို ဘယ်သူလာကြိုလဲ၊ ဘယ်ကားနဲ့ ပြ
န်လဲ လိုက်ကြည့်တာပါ ဦးလေးအောင်ရ”

“ဟေ့ကောင် သား၊ ဘယ်ကောင်မလေးလဲ၊ မင်းကလည်း ကွာ၊ ဘယ်
ကောင်မလေးကို လာကြိုတဲ့ ကားအထိ လိုက်ကြည့်နေတာလဲ၊ သား
နော်၊ မင်း ခုမှ ကိုးတန်းပဲ ရှိသေးတာ”

“ကိုးတန်းဆိုတော့ သား ဆယ့်ငါးနှစ်ထဲ ဝင်နေပြီလေ ဦးလေးအော
င်ရ၊ ဟား ဟား”

“ဘာတွေ ဒီလောက် မြူးရွှင်နေတာတုံး သားရာ၊ ဘယ်ကောင်မ
လေးများ တွေ့ပြီး ဒီလောက် ပါးစပ်မစိနိုင်အောင် ဖြစ်နေလဲ မသိပါဘူး၊
မင်းတော့”

“အဟား ဟား ... ဦးလေးအောင် ဘာမှ မသိပါဘူး၊ ပါပါ သိတယ်၊
ပါပါရော၊ ပါပါ ဒီနေ့ စောစောပြန်ရမှာ လား၊ ခု တစ်ခါတည်း ပါပျံ့ကို ဝ
င်ကြိုမလား”

“မင်း ပါပါ ဒီနေ့ နောက်ကျမယ်၊ အစည်းအဝေးရှိတယ်၊ ခု တစ်ခါတ
ည်း မကြိုရဘူး၊ ဖုန်းဆက်မှ သွားကြိုရမယ်”

“အာ ... ပါပျံ့ကို ပြောစရာရှိပါတယ်ဆိုမှ ”

ကောင်ကလေးက ကားထိုင်ခုံမှာ ကိုယ်ကိုလျှော့၍ မီလိုက်ကာ နားမှ
သူ MP3 လေးကို နားကြပ်တပ်၍ သီချင်းနားထောင်ရင်း

လန်းလန်းဆန်းဆန်း လိုက်ပါလာပါသည်။ ။ ခြံဝင်းလေးထဲ ကားဝင်လာကာ ရပ်တန့်လိုက်ပြီးနောက် တစ်ထပ်တိုက်ပြားလေးထဲ အပြေးဝင်လာသော ကောင်ကလေးသည် ဧည့်ခန်း ထမင်းစားခန်းနေရာတို့ ၌ အပုံတိုက် ရုပ်ပွနေသော ပစ္စည်းပစ္စယနှင့် သားရေသေတ္တာ၊ ထင်းရှူးသေတ္တာတို့ကို မြင်လျှင် ...

“ဒေါ်ကြီး ... ဒါတွေက ဘာဖြစ်လို့ ရှုပ်ပွနေတာလဲ”

“ပစ္စည်းတွေ ထည့်သိမ်းနေတာလေ သားရေ၊ အချိန်က သိပ်မကျန်တော့ဘူး၊ တစ်နေ့ပြီးသလောက် သိမ်းထားမှ ၊ သွား... သားလေး သရက်သီးလေး ဖျော်ပေးထားတာ သောက်ပြီး ရေချိုး၊ ခဏနေ ဆရာကြီးလာတော့ ထမင်း စားရအောင်”

“နေပါဦး ဒေါ်ကြီးရ၊ အချိန်က ဘာကိုမကျန်တော့တာလဲ၊ ဘာလုပ်မှာ မို့လဲ”

“သားပါပါ ပြောင်းရွှေ့ရလိမ့်မယ်”

“ဗျာ ... တကယ်လား”

ကောင်ကလေးမျက်နှာလေးက ညှိုးလျော်သွားပါသည်။ ။

*

“ပါပါ ... သား ရန်ကုန်မှာ ကျန်ခဲ့လို့ မရဘူးလားဟင်”

ပါပါက ထမင်းကို အားရပါးရ စားနေရာမှ တအံ့တဩနှင့် ...

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ သားရဲ့ ၊ ပါပါနေတဲ့ နေရာမှာ ငါ့သားနေမှ ရမှာပေါ့”

“ဒီလိုလေ ပါပါ၊ ပါပါပဲ ပြောင်းသွားပြီး သားက ဦးလေးအောင်တို့

ဒေါ်ကြီးတို့ နဲ့ ဒီအိမ်မှာ ပဲ နေခဲ့လို့ ရတာပဲလေ၊ ဦးလေးအောင်က ကျောင်းကြို ကျောင်းပို့ ဒေါ်ကြီးက သားကို ချက်ကျွေးမှာ ပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို လုပ်ရမှာ လဲ သားရဲ့ ၊ ဒီကြားထဲ မင်း ပါပါနဲ့ တူတူ စစ်ကိုင်း၊ မုံရွာလည်း လိုက်နေခဲ့ဖူးပြီပဲ၊ ရောက်စခဏာပဲလေ၊ ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းအသစ်ရပြီး သား ပျော်သွားတာပဲလေ၊ နောက် နှစ်နှစ် သုံးနှစ်နေတော့ ရန်ကုန် ပြန်ရောက်လာရတာပဲ မဟုတ်လား သားရဲ့ ”

“အခု မြစ်ကြီးနားကိုဆိုတော့ အဝေးကြီးပဲ ပါပါ”

“ဝေးတာနီးတာက ဘာထူးခြားလို့ လဲ၊ ဘာနဲ့ ဝေးတာကို ပြောတာလဲ သားရဲ့ ၊ မင်းဒေါ်ကြီးရော ဦးလေးအောင်ရော လိုက်ရမှာ ပဲလေ”

ဦးလေးအောင်က ပါပျံ့ ထမင်းပန်းကန်ထဲ ထမင်းထပ်ဖြည့်ထည့် ပေးနေရင်း ...

“ဆရာကြီးသားက ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန် ကျန်ခဲ့မယ်ထင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ နဲ့ ဝေးသွားမှာ ကို စိုးရိမ်နေတာတော့ မဟုတ်တာ သေချာတယ် ... ဟီး ဟီး”

“ပြောပါဦး သားရဲ့ ၊ သား ဘာကြောင့် မလိုက်ချင်တာလဲဆိုတာ”

“ပါပါ”

“အင်း”

ကောင်ကလေးက ဖြူဖြူဝင်းဝင်း နဖူးပြင်အနိမ့်က စိမ်းစိမ်းမည်းမည်း မျက်ခုံးတန်းညှို့ညှို့လေးကို လက်ညှိုးလေးနှင့် ကုတ်ရင်းက ...

“သားလေ ... ဟိုကောင်မလေးကို ပြန်တွေ့ပြီ ... ဟဲဟဲ”

“ဘယ်ကောင်မလေးလဲ”

“အာ ... ပါပါကလည်း ၊ မူကြိုတုန်းက ကောင်မလေးပေါ့”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ကျောင်းမှာ လား”

“ဟုတ်တယ် ပါပါ၊ သူ ဒီနှစ်မှ ဒီကျောင်းကို ပြောင်းလာတယ်၊ သားနဲ့ အတန်းခွဲချင်းတော့ မတူဘူး၊ သားက သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း မှတ်မိပါတယ်၊ သူသေချာရဲ့ လားလို့ သားကြည့်နေတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ၊ သူက ရုပ်မပြောင်းဘူး ပါပါ၊ ခုထိ အရုပ်လေးလိုပဲ၊ ပါးလေးက ဖောင်းပြီး ပန်းရောင်လေး ဖြစ်နေတုန်းပဲ၊ အဟား ဟား”

ပါပါက သူ့သားကို သဘောတကျ ပြုံးကြည့်မိကာ ...

“ဪ ... ဪ ... သူကရော မင်းကို မှတ်မိလား”

“မှတ်မိတယ် ထင်တယ် ပါပါ၊ သားသူတို့ အတန်းဝန်းသွားတော့ သူလည်း သားကို ကြည့်နေတယ်”

“အမယ်လေး ... ဆရာကြီးသားကတော့ မလွယ်ဘူး”

“ဟာ ... ဒေါ်ကြီးကလည်း ၊ ဒေါ်ကြီးတို့ က သား မူကြိုတုန်းက ဒီအိမ်မှာ မရှိသေးလို့ ၊ အဲဒီကောင်မလေးကို ပါပါလည်း ချစ်တာ၊ ဒေါ်ကြီးတို့ မြင်လည်း အရမ်းချစ်မှာ ”

“အင်းပါ ... အင်းပါ သားရယ်၊ အခုမှ မြင်ဖူးရင်လည်း သားရော ဆရာကြီးရော ချစ်တဲ့ သူဆိုရင် ဒေါ်ကြီးတို့ ကလည်း ချစ်မှာ ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒေါ်ကြီးတို့ အဲဒီလို ချစ်လို့ ရအောင်လေ၊ သား ရန်ကုန်မှာ ပဲ ဒေါ်ကြီးတို့ နဲ့ နေခဲ့ရင် မဖြစ်ဘူးလား ပါပါ၊ ဟင် ... ဟင် ... ပါပါ”

ပါပါက ပြုံးကာ သားဖြစ်သူရဲ့ ဦးခေါင်းဆံပင်များ ပေါ်တစ်ချက် နှစ်

ချက် ချစ်စနိုး ပုတ်လိုက်ရင်း ...

“သားကလည်း ကွာ၊ အဲဒီကောင်မလေးကို တွေ့ချင် မြင်ချင် တစ်
ကျောင်းတည်း တက်ချင်တာနဲ့ ပဲ ပါပါနဲ့ ခွဲပြီး သားက နေမလို့ လားကွ”

ကောင်ကလေးက အားနာ အဖြေခက်သွားသလို မျက်နှာလေးနှင့် ...

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး ပါပါ၊ သူ့ကိုလည်း ခုမှ ပြန်တွေ့ရတော့
...”

“သားက ပါပါနဲ့ ခွဲနေနိုင်တာလား”

ကောင်ကလေးက အဖြေပေးဖို့ ခက်ကာ မျက်နှာလေး
ငြိမ်သက်သွားပါသည်။ ။

“ပါပါက သားနဲ့ ခွဲမနေနိုင်ဘူး သားရဲ့ ၊ ပါပါမှာ သားတစ်ယောက်ပဲ
ရှိတာလေ၊ အပြင်မှာ အလုပ်တာဝန်တွေ ဘယ်လောက်များများ အိမ်ပြန်
ရောက်ရင် သားကို တွေ့လိုက်တော့မှ ပါပါ အမောပြေတာလေ သား၊ ပါ
ပါတာဝန်ထမ်းဆောင်သမျှ တပ်တွေထဲ မင်းလိုက်နေခဲ့တာချည်းပဲလေ
သားရာ၊ ပါပါမနေနိုင်ဘူး”

ကောင်ကလေးက ပါပါမျက်နှာကို ကရုဏာသက်သလို
အပြစ်မကင်းသလို တစ်ချက်ကြည့်ကာ တွေ့ဝေနှုတ်ဆွဲသွားရပါသည်။ ။
ပါပါက မျက်နှာမကောင်းရှာပါ။ ဦးလေးအောင်က သူ့ဆရာကြီး မျက်နှာ
ရိပ် မျက်နှာကဲကို ကြည့်ကာ ...

“သားကလည်း ... နောက်နှစ်နှစ်သုံးနှစ် စသဖြင့်ရှိရင် ဆရာကြီးလ
ည်း ပြန်ရွှေ့လာရဦးမှာ ပါပဲ၊ သားတက္ကသိုလ်တက်ချိန်လောက် ဖြစ်မှာ
ပေါ့၊ အဲဒီကျရင် အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ပြန်ဆုံနိုင်သေးတာပဲလေ၊ ပျောက်
သွားနိုင်တာမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ သား နာမည်သိမယ်၊ မိဘတွေကို သိမယ်၊

လိပ်စာတွေ ဘာတွေလည်း သိထားမယ်ဆိုရင် ပြန်မဆုံစရာ မတွေ့စရာ အကြောင်းမှ မရှိတာ၊ သားမရှိပဲတော့ ဆရာကြီးတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုနေမလဲ”

ဦးလေးအောင်ရဲ့ တွန်းတွန်းတိုက်တိုက် စကားကလည်း ကောင်က လေးကို ပိုမိုတွေဝေစေပါသည်။ ။ ဟုတ်ပါသည်။ ။ ပါပိုမှာ သူတစ်ယောက်ပဲရှိနေသလို သူ့မှာ လည်း ပါပါတစ်ယောက်တည်း ရှိတာလေ။ ရှိရင် မာမီ ခေါ်ရမလား၊ မေမေ ခေါ်ရမလားပင် မသိလိုက်ရသော သူ့မိခင်ဟာ သူ့ကို မွေးဖွားချိန်မှာ ပင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။

အမေရယ်လို့ လည်း မရှိ ရုပ်ဆင်းသွင်ပြင်ရယ်လို့ လည်း ဓာတ်ပုံက လွဲရင် မမြင်ဘူးလိုက်ရကာ သံယောဇဉ်ဆိုတာဟာ သူတို့ သားအဖနှစ်ဦးထဲ၌ သာ ဒီဘက်မှ ဟိုဘက် ဟိုဘက်မှ ဒီဘက် ကူးလူးယှက်နွယ်ရစ်ပတ်ကာ အပြန်အလှန် ချည်နှောင်ရတာ။

ရုတ်တရက်သော မြူးထူးရင်ခုန်မှုနှင့် မူကြိုတုန်းက ကောင်မလေးကို ပြန်အတွေ့မှာ သူမနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီး တွေ့ဆုံဆက်ဆံချင်သော ဆန္ဒက တစ်ဟု န်ထိုး ပြင်းပြခဲ့ပေမယ့် သေသေချာချာ တွေးတော့လည်း အဲဒီ ကောင်မလေးကြောင့် ပါပါ ပြောင်းရွှေ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာကိုတောင် ပါပါနှင့်အတူမလိုက်ဘဲ ခွဲခွာကျန်ရစ်မည်ဆိုတာက သင့်မြတ်လျော်ကန်သော အတွေး မဖြစ်နိုင်ပြန်ပါ။

မူကြိုကျောင်းမှာ နှစ်နှစ်တက်ခဲ့တဲ့ ကာလလုံးလုံး သူ ချစ်ခင်ခဲ့ရသော ကောင်မလေးဟာ တကယ်တမ်း ကျောင်းတက်ကြတော့ ဘယ်ကျောင်းကို ရောက်သွားတယ်မသိ ကွဲကွာခဲ့ကြရတာ ဖြစ်လေရာ ဥမမယ်စာမမြောက် ဟိုမရောက် ဒီမရောက် ခင်မင်မှုကလေးဟာ ပြေပလောက်တယ်တော့ မဆိုသာ။ မူကြိုမှာ တုန်းကတော့ ပထမတစ်နှစ်လုံး သူ့

ကို အလကားနေရင်း ကြောက်လန့်နေခဲ့သော ကောင်မလေးဟာ သူနှင့် လည်း မဆော့ကစား။ သူ့ကို မရဲတရဲ ခိုးကြည့်နေတာလောက်မျှသာပင်။

မူကြိုနောက်တစ်နှစ်မှာ တော့ ကောင်မလေးက သူ့ကို အရှိန်အကြောက်လျော့လာကာ နည်းနည်းပါးပါး ပြန်လည်ခင်မင်ပုံရသည် ။ ကောင်မလေးမှာ တော့ အိမ်ကပါလာတဲ့ မုန့်မှန်သမျှကို မစားရက် မသောက်ရက်နှင့် ကောင်မလေးကိုသာ မျက်နှာလုပ်ပြီး ကျွေးပစ်တတ်သည် သာ။ နောက်တစ်နှစ်မှာ တော့ ကောင်မလေးကလည်း သူ့ရဲ့ မုန့်တချို့တလေကို ကောင်မလေးကို ခွဲကျွေးဖော် ရလာသည် ။

အဲသလိုနှင့် ချစ်ခင်ရင်းနှီးမယ် မကြံသေးခင် မူကြိုကာလနှစ်နှစ်တာက ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ကာ သူငယ်တန်းတက်ဖို့ ကျောင်းအပ်ကြတော့ ကောင်မလေးဟာ ဘယ်ကျောင်းကို ရောက်သွားတယ် မသိ၊ သူနှင့် ထပ်မံမတွေ့တော့တာ ကိုးနှစ်လုံးလုံးပင်။ ထိုကိုးနှစ်စလုံးတွင် ကောင်မလေးကို အမြဲ သတိရနေတယ်တော့ မဟုတ်ပေမယ့် သူမနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် မိန်းကလေးတွေတွေ့လျှင် ကောင်မလေး မြူးထူးလှုပ်ရှား ပျာယာခတ်ကာ ကောင်မလေးများ လားဟု စူးစမ်းချဉ်းကပ်ရတာ အမောပင်။ မဟုတ်မှန်း သိတော့လည်း သူ ရင်မောသလိုလေး ဟာတာတာ ဖြစ်သွားမြဲပင်။

ဒီနှစ်တော့ ကျောင်းကို ပြောင်းလာတဲ့ ကျောင်းသူသစ်ကလေးတစ်ယောက် အင်မတန် ဆွဲလှတယ်ဟု သူတို့ ကောင်မလေးတွေအကြား သတင်းစကား ပျံ့နှံ့ပြီးသော် သူလည်း အများ နည်းတူ ကျောင်းသူသစ်ရဲ့ အတန်းနား တစေ့တစောင်း သွားချောင်းမိခဲ့တာ။ ကောင်မလေးကိုမြင်လျှင် ပထမနေ့ကတည်းက သူ အလွန်ပျော်မြူး ရွှင်လန်းသွားမိကာ ရင်တွေတောင် ခုန်လာပါသည် ။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ အဲဒါ မူကြိုတုန်းက ငါ့ငယ်ကျွမ်းဆွေပဲ၊ မင်းတို့ တ

စံယောက်မှ မရိုးသားမယ် မကြုံနဲ့ ၊ အားလုံး လက်ရှောင်ထား”

သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို ကောင်ကလေးက ရယ်ဟဟ ကြေညာခဲ့သည် ။ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ သူ့ကို ဟားတိုက်ကြပေသည် ။ လှောင်ပြောင်ကြပေသည် ။ သူကလည်း ရောနှောရယ်မောကာ နှစ်ရက် လုံးလုံး စာကောင်းကောင်း မသင်သေးသော ကျောင်းဖွင့်ရက်မို့ ကောင် မလေး အတန်းနားသာ တရစ်သီသီ ရှိနေခဲ့တော့သည် ။

“သားရယ် ... မကျန်ခဲ့ပါနဲ့ ၊ ပါပါနဲ့ တူတူ လိုက်ခဲ့ပါကွာ၊ နောင် ရန် ကုန်ပြန်ရောက်တဲ့ အခါကျရင် သားရဲ့ ကောင်မလေးကို ပါပါ ကိုယ်တိုင် ပါ ဝိုင်းရှာပေးပါ့မယ်၊ ဒီကောင်မလေးနဲ့ ပြန်ဆုံခွင့်ရအောင် ပါပါလည်း ကူညီပေးပါ့မယ် ငါ့သားရာ”

ကောင်ကလေးသည် မချင့်မရဲ မချိုပြုံးကလေးနှင့်သာ သက်ပြင်းက လေးကျိတ်၍ ရှိုက်ခဲ့ရပါသည် ။

*

“ရွတ် ... ရွတ်”

မုန့်ဈေးတန်းထဲက ကြာဆံချက်ဆိုင်ရှေ့ ရပ်စောင့်နေသော ကောင်မ လေးသည် နောက်နားက မပြီးနိုင်အောင် “ရွတ်” နေသော ကောင်က လေးကို မသိမသာလေးလှည့်၍ မျက်စောင်းလေး မပီမပြင် ခဲလိုက်ပါသ ည် ။

ကောင်ကလေးသည် သူ့ကို နောက်ပြောင်ကာ နောက်ကနေ အတင်း ဝိုင်းတွန်းနေကြသော သူငယ်ချင်းတစ်အုပ်ကြောင့် ရှေ့ကို အရှိန်လွန်တို က်မိမလိုဖြစ်လိုက် မနည်းဘရိတ်အုပ်လိုက်၊ နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်။ ရ ယ်မောသံ နောက်ပြောင်သံတွေနှင့် ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်နေသော သူတို့

အုပ်စုကို ကောင်မလေးက မုန့်ဈေးတန်းထဲ ဝင်လာကတည်းက ရိပ်မိပြီး ပုံပင်။

“ဟိတ် ... ရွတ်၊ ဟိတ် ကောင်မလေး”

ကောင်မလေးက မျက်စောင်းလှည့် ရွယ်လိုက်ပြန်ကာ ကောင်မလေးနံဘေးမှာ ပါသော အဖော် သူငယ်ချင်းမလေးကတော့ ဆတ်ခနဲလှည့်၍ ...

“ဟဲ့ ... နင်တို့ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြလဲ၊ သရုပ်ပျက်လိုက်တာ”

“ဟင်း ဟင်း ... အဟဲ ဟဲ”

“ဘဝရှင်နော်၊ ငါ တီချယ် ဒေါ်ခင်စောလှနဲ့ တိုင်လိုက်မယ်”

ကောင်မလေးနံဘေးက နီလာဟန်သည် ကောင်ကလေးနှင့် ခြောက်တန်း ခုနစ်တန်း ရှစ်တန်း တန်းခွဲတူတူ တက်ခဲ့သူဖြစ်၍ ကောင်ကလေးကို ကောင်းကောင်း သိပေသည် ။ ဒီနှစ်မှ သာ ရမှတ်နည်းပြီး အခန်းကနေ ဘီခန်းကို ရောက်သွားတာမို့ ကောင်ကလေးကို တရင်းတနှီး လှည့်ဟောက်လိုက်တာပင်။

“ငါ ဘာလုပ်လို့ လဲ”

“နောက်ကနေ တရွတ်ရွတ်နဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ငါ့သူ့ကို နှုတ်ဆက်မလို့ ပါ၊ ငါနဲ့ သူကသိပြီးသားပါ”

“နင်ကသာ သိနေ၊ သူက သိပုံလည်း မရပါလား၊ သူငယ်ချင်းဆိုရင် သူ ဒီလိုနေပါ့မလား၊ လှည့်နှုတ်ဆက်မှာ ပေါ့”

“ငါတို့ ကွဲသွားတာ ကြာပြီဟ၊ အဲဒါကြောင့် သူ မမှတ်မိဘူးလားလို့ ပါ”

“ဘယ်တုန်းက ကွဲသွားတာလဲ”

“မူကြိုတုန်းက”

“ဝါး ဟား ဟား ဟား”

နီလာဟန်ပင် ကောင်ကလေးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်အတူ မထိန်းနိုင်
အောင် ရောရယ်မိသွားရင်း ...

“နင် အလကား လာနောက်နေတာ မဟုတ်လား ဘဝရှင်”

“ငါမနောက်ပါဘူး၊ မယုံရင် နင် သူ့ကိုမေးကြည့်”

“ဟုတ်လား ညဖူးညို၊ နင်က ဘဝရှင်နဲ့ သိတာလား”

ကောင်မလေးက မသိမသာလေး ငဲ့ကြည့်လာပါသည်။ ။ ထူထဲမည်းခဲ
ကာ လှိုင်းအနွယ်ကြီးတွေ ဖြစ်နေသော ဆံပင်အုံကြီးကို အားလုံးစုကာ
နေ ၁က ၂န ၃အ ပေ ၁ဘ က ၂က ၃မ ၄၂ မြင့်မြင့်ကလေး
စည်းနှောင်ထားသောကြောင့် ခေါင်းအတွင်း တစ်ပေခန့်ရှည်သော ထို
ဆံနွယ်စုက ဝဲခနဲ ရှေ့တစ်ဖက်ကို အိကျသွားသည်။ ။ တစ်ခြမ်းစောင်း
လေး ပေါ်လာသော ကောင်မလေးရဲ့ ပါးပြင်နှင့် နှုတ်ခမ်းဖူးကလေးတို့
သည် ပန်းနုရောင်ဖျော့ဖျော့နှင့် ချောချောမွတ်မွတ် ထွတ်ထွတ်ကလေး
တွေ။

ကောင်ကလေးက ကောင်မလေး ဘာဖြေလိုက်မည်ကို အသက်ပင်မ
ရှူမိဘဲ စိုက်ကြည့်နားစွင့်နေမိပါသည်။ ။

“မသိဘူး မဟုတ်လား၊ တွေ့လား၊ သိရင် သူ ဘယ်ဒီလို နေပါ့မလဲဟဲ့
ဘဝရှင်ရဲ့ ”

“တကယ်ပါဟ ... သူ သိပါတယ်၊ သူ မေ့နေလို့ ဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်၊ မမှ

တံမိဘူးလား မသိဘူး၊ ငါ ... ငါ နင့်ကို နေ့တိုင်း မုန့်ကျွေးတယ်လေဟာ၊
နင်က မုန့်တွေ့ယူစားပြီးတော့ စကားတော့ မပြောဘူးလေ”

“ဟီ ဟီ”

“ဒွိ ဒွိ”

“ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်နှစ်ကျတော့ နင်လည်း ငါ့ကို မုန့်တွေ ပြန်ယူ
လာကျွေးပါတယ်၊ ဟုတ်တယ်နော်”

“ဟေ့ကောင် ဘဝရှင်ရာ၊ မုန့်ကျွေးတာကနေ မတက်တော့ဘူးလား”

“ဟေ့ကောင် ရဲသွေး၊ နေစမ်းပါ၊ မုန့်ကျွေးတာပဲရှိတာကိုးကွ၊ တခြား
အကြောင်းမှ သိပ်မရှိတာ၊ သူက ငယ်ငယ်ကတည်းက စကားသိပ်မပြော
ဘူး၊ ဟုတ်တယ်နော်”

“ကဲ ... ကဲ ... ဘဝရှင်၊ နင် နောက်နေတာပဲ ဖြစ်မယ်၊ တော်တော့ ...
ဖယ်တော့၊ ကြာဆံချက်ကလည်း မရတော့ဘူးလား မသိဘူး၊ လူအရမ်း
တိုးတာပဲ၊ လာဟာ၊ ညဖူး၊ ဒီနေ့ စားမနေပါနဲ့ တော့၊ ရှေ့မှာ ဒီလောက်
ရောင်းနေရင် နောက်ပွဲတွေကျ ရေနွေးထိုးတော့မှာ ဟ၊ မကောင်းတော့
ဘူး”

နီလာဟန်က ကောင်မလေးရဲ့ လက်ကိုတွဲကာ လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်လို
က်သည် ။ မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် မခုတ်တတ်တဲ့ ကြောင်ဖြူမလေးနှင့်
တူသော ကောင်မလေးသည် ဘာစောဒကမှ မတက်ဘဲ နီလာဟန်နောက်က
အသာတကြည် လိုက်ပါမည့်ဟန်ပြင်သည် ။ လှည့်လာခိုက်မှာ
ကောင်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲ မျက်တောင်ကြီးတွေဝဲအောင် စူးစူးစိုက်စိုက်
ကြည့်လိုက်ပါသေးသည် ။

“နင် မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား၊ နင် မှတ်မိပါတယ်”

“ကဲ ... တော်ပါတော့ဆို ဘဝရှင်ရယ်”

“ငါ သူနဲ့ စကားခဏပြောချင်လို့ ပါဟ၊ ကျောင်းမှာ ကလွဲရင် တခြားလည်း ပြောစရာနေရာ မရှိဘူး၊ ပြီးတော့ နောက်နေ့ နောက်နေ့တွေလည်း ငါပြောဖို့ အဆင်မပြေတော့ဘူးဟ၊ ငါ ကျောင်းထွက်ရတော့မှာ မို့လို့ပါ”

နီလာဟန် ဆွဲခေါ်ရာနောက် လိုက်ပါဟန်ပြင်နေသော ကောင်မလေးရဲ့ ခြေလှမ်းတို့ က ဘိလပ်မြေကိုင်လိုက်သလို ခဲခဲမတ်မတ် လုံးဝရပ်တန့်သွားပါသည်။ ။

“လုပ်ပြန်ပြီ၊ ထွင်ပြန်ပြီ၊ နင်က ဘာကိစ္စ ကျောင်းထွက်ဦးမှာ တုန်း၊ ခုမှ ကျောင်းဖွင့်တာ တစ်ပတ်ရှိသေးတာကို”

“တကယ်ပါဟ နီလာဟန်ရ”

ကောင်မလေးက ကောင်ကလေးရဲ့ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လာပါသည်။ ။ စူးစိုက်တဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်က ကောင်ကလေး ဘာကြောင့် ကျောင်းထွက်ရမည်ကို အံ့အားတသင့် စူးစိုက်အဖြေရှာနေပုံ အထင်းသား။

“ငါ့အဖေ မြစ်ကြီးနားကို တာဝန်နဲ့ ပြောင်းရမယ်၊ အဲဒီတော့ ငါလည်း ကျောင်းထွက်ပြီး မြစ်ကြီးနားကို ပါပါနဲ့ တူတူလိုက်သွားရတော့မှာ ပေါ့ဟာ၊ အခုက ကျောင်းတက်လို့ ရနေသေးလို့ ငါကျောင်းကို လာနေတာပါ၊ ရှေ့အပတ်ကျရင် ပါပါ ကျောင်းထွက်လက်မှတ် လာထုတ်တော့မှာ ဟ”

“ဟင် ... ဆရာမကြီးတော့ ပူဆွေးတော့မှာ ပဲ၊ ဆရာမကြီးက နင့်ကို ငါတို့ ကျောင်းက ဆယ်တန်း All D ထွက်ဖို့ စာရင်းထဲ မျှော်မှန်းထားတာ

လေ”

“ငါလည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဟာ၊ ခုမှ ရုတ်တရက် သိရတာ၊ ပြောင်းဖို့ ရက်ပိုင်းပဲ လိုတော့တာ၊ အဲဒါကြောင့်”

ကောင်ကလေးက ကောင်မလေးရဲ့ မျက်နှာလေးကို
စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ...

“ငါ နင့်ကို မနှုတ်ဆက်လိုက်ရမှာ စိုးလို့ အခုလာနှုတ်ဆက်တာပါ။ ငါကတော့ နင့်ကို ပထမဆုံးနေ့က မြင်မြင်ချင်းကတည်းက မှတ်မိတယ်။ နင်က ငယ်ငယ်က မျက်နှာလေး မပြောင်းဘူးလေ၊ နင်လည်း ငါ့ကို မှတ်မိလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ မမှတ်မိသေးရင် တစ်ခုအစဖော်ပေးမယ်လေ၊ စိတ်မဆိုးနဲ့ ၊ မူကြိုတုန်းက ကျောင်းဆင်းရင် နင့်ကို အိမ်ခေါ်သွားမယ် ဆိုပြီး အတင်းလက်ဆွဲဆွဲပြီး ပြေးတဲ့ “ဘဝရှင်” ဆိုတဲ့ ကောင်ကလေးက ငါလေ”

ကောင်မလေးရဲ့ နှုတ်ခမ်းကလေးက ပြုံးတော့မလိုလေး လှုပ်ရှားတွန့်ကွေးသွားကာ မျက်လွှာလေး ချလိုက်ပါသည်။ ။

“ငါ မှတ်မိပါတယ်”

“ဟာ ... ၊ တကယ်နော်၊ ဟေး ... ပျော်လိုက်တာ၊ နင် တကယ်မှတ်မိတယ်နော်၊ တွေ့လား၊ ငါ ညာပြောတာ နောက်တာ မဟုတ်ပါဘူးဆို၊ ငါ သူ့ကို မေ့ကိုမမေ့တာ တကယ်ပြောတာ”

ကောင်မလေး မျက်နှာလေးက ပန်းသွေးရဲရဲလေး ဖြစ်လာပါသည်။ ။

(၁)

“ကဲ ... ကဲ ... သွားလေသူ ဦးအောင်မင်းနိုင်ကို ရည်စူးပြီး ရေစက်ချ အမျှပေးဝေရအောင်၊ အားလုံး ရေစက်ခွက်ကိုင်ကြပါ၊ လိုက်ဆို”

ရှေ့ဆုံးအတန်း၌ ပုံပုံကလေး ဒူးတုပ်ထိုင်နေသူ ညဖူးညိုသည် ထုံပေ ပေယောင်နနကလေးနှင့် ဟိုကြည့် ဒီကြည့် လုပ်နေခိုက် နံဘေးမှာ ထိုင် နေသော မမနုက ညဖူးညို လက်ထဲသို့ ရေစက်ချဖို့ ငွေကရားကလေးကို လာထည့်ပေးလိုက်လျှင် ညဖူးက အများ နည်းတူ ဘုန်းဘုန်း ရှေ့က ရွတ်ချပေးသမျှ လိုက်ဆိုရင်း ကရားထဲမှ ရေစက်တို့ ကို အောက်က ငွေဖ လားလေးထဲ ဖြည်းဖြည်းချင်း ငှဲ့ချနေလိုက်ပါသည်။ ။

မနက် မျက်နှာသစ်ပြီးကတည်းက ဘာမှ မလိမ်းမကျံထားသော ညဖူးညိုရဲ့ မျက်နှာကလေးက ဖူးပြည့်ကာ ပါးပြင်ကလေးတွေက ကြွေရောင်ပြောင်လက် တောက်နေသည်။ ။ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးမရှိသော နှုတ်ခမ်းဖူးကလေးက အနည်းငယ် ခြောက်သွေ့ကာ အရေခွံအဖတ်ကလေးများ ပင် ထနေပါသည်။ ။

ဆံနွယ်ထူထူအုပ်ကြီးကို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ပင့်တင်ကာ ကျားပါးစပ် တစ်ခုနှင့် ညှပ်တင်ထား၍ မျက်နှာကလေးရော လည်တိုင်ကလေးပါ ရှင်းလင်းနေသည်။ ။ ဇာတွန့်လေးတွေ အနည်းငယ်ပါသော အဖြူဆွတ်ဆွတ် ဘလောက်စ်ပွပွကလေးနှင့် အဖြူခံပေါ် မီးခိုးဖျော့ဖျော့ အပွင့်နပ် ကျဲကျဲအဆင် ချည်လုံချည်လေး ဝတ်ထား၍ နဂိုအသားဖြူသော

ညဖူးညါရဲ့ အသွင်သဏ္ဌာန်မှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ကလေး ဖြစ်နေပါသည်။ ။

နံဘေးက ကျိတ်၍ ရှိုက်သော အသံတချို့ ခပ်အုပ်အုပ် ထွက်လာသည်။ ။ ညဖူးညါသည် ငိုဖို့ လည်း မလွယ် ရှိုက်ဖို့ လည်း မလွယ်ကူသော ခံစားချက်တစ်မျိုးနှင့် ဟု နံ၍ ထုံ၍ နေလေသည်။ ။ သူမဘဝ၏ အချိုးအကွေ့များ လှသော အပြောင်းအလဲတို့ ကို တစ်ခါတစ်ရံတွင် နားမလည်အောင် ဖြစ်နေမိတတ်သည်။ ။

Why me? ။ ဘာကြောင့် သူမကိုမှ လဲ။ အဲဒီအတွေးသည် သူမ၌ အခါများစွာ ခေါင်းထဲရောက်တတ်သော အတွေးပင်။ ကဲ ... အခုရဲ့ နောက်ရော။ ဘာတွေဖြစ်ဦးမလဲ။ ဖြစ်လိုက်စမ်း။ ငယ်စဉ်ကတည်းက အေးဆေးတာထက်ပင်ပိုကာ အေးစက်တယ်လို့ ပင် ဆိုနိုင်သော သူမရဲ့ စရိုက်သဘာဝအတိုင်း ဘာကိုမှ သိပ်မမူလှတော့ဘဲ ဝမ်းလည်း မနည်းသလို ဖြစ်နေသည်။ ။

ဘုန်းဘုန်းများ ဆွမ်းစားပြီးလျှင် လူပရိသတ်တို့ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ရောက်လာသည်။ ။ တစ်ယောက်လာတိုင်း ညဖူးညါကို တစ်ကြိမ် နှုတ်ဆက်ကြသည် ဖြစ်၍ ဗိုက်ဆာနေသော်လည်း ကိုယ်တိုင် ထမင်းဖြောင့်ဖြောင့် မစားနိုင်ဘဲ နှုတ်ဆက်သူတို့ ကို အလိုက်အထိုက် စကားပြန်ပြောနေရပြန်လေသည်။ ။

မမကြီးသည် သွေးတွေ တိုးနေတဲ့ အပြင် ဆီးချိုတွေပါတက်ကာ အတော်လေး နွမ်းနယ် နေမကောင်းဖြစ်နေ၍ ဖုန်းဆက် ဆရာဝန်ပင့်ကာ မမကြီးကို သူ့အခန်းဆီ တွဲခေါ်သွားကြတာ မြင်ရသည်။ ။ မမကြီးကို သနားမိပါသည်။ ။ သို့သော် မမကြီးအနား၌ ညဖူးညါ မနေလိုပေ။ အချိန်ပြည့် တအိအိ တရှိုက်ရှိုက် ဖြေမဆည်နိုင် ငိုကြွေးနေကာ ဘယ်တုန်းက ဘယ်လိုဆိုသည့် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တို့ ကို တဖွဖွ တရရ

ပြန်လည်ပြောဆိုကြေကွဲနေတတ်၍ မမကြီး အနား၌ နေလျှင် စိတ်နှလုံးများ နောက်ကျိကာ ညဖူး ခေါင်းတွေ ကိုက်တက်လာရတတ်၍ ပင်။

ကိုကိုလတ်ရဲ့ ဇနီး မမဆင့်က အားလုံးကို စီမံခန့်ခွဲ ညွှန်ကြားပြောဆိုနေပါသည်။ မမဆင့်သည် တက္ကသိုလ်က ဆရာမတစ်ဦးပီပီ သူများစကား နာခံရတာထက် သူ့စကားကို နာခံစေခြင်း၌ မွေ့လျော်သူ ဖြစ်သည်။ မျက်နှာထားက နဂိုနေပင် ထန်ထန်တင်းတင်းကလေးဖြစ်ကာ လေသံက လူချမ်းသာ ပဒေသရာဇ်ဟန်ဆန်သည်။ သူ့အနားနေလျှင်လည်း “ဒီဟာလေးစားလိုက်”၊ “ဒါကိုကုန်အောင်သောက်လိုက်တော့”၊ “အနွေးထည်ဝတ်ထားလိုက်ဦး” စသဖြင့် တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့ စီစဉ် ညွှန်ကြားချက်တွေ ပေးနေတတ်လေရာ မမဆင့် အနားသွားရမည့်အရေး ညဖူးညို စိတ်တွေကျဉ်းကျပ်လှပေသည်။

ကိုကိုလေးရဲ့ ဇနီး မမနုကတော့ သူတစ်ပါးကို လွန်လွန်ကဲကဲ ဂရုစိုက်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့အကျင့်ကိုက လူကြီးကိုဖြစ်စေ လူငယ်ကိုဖြစ်စေ ဘာလေးလုပ်ပေးရမလဲ၊ အောက်သက်ကြွကြွ ပြုစုယုယချင်သူမျိုး ဖြစ်သည်။ ပုံမှန်အချိန်တွေမှာ ပင်တိုက်ဆိုင်ကြုံကြိုက်တဲ့ သူကို ရေငွေပေးတာ၊ အရိုးထွင်ပေးတာ၊ ခုံဆွဲပေးတာ စသည် ဖြင့် ဘယ်သူ့ကိုမဆို သွက်သွက်လက်လက် လုပ်ကိုင်ပေးလိုက်ရမှ ကျေနပ်သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်လျှင် စိတ်ပါလက်ပါ ဇက်ကြောဆွဲပေး ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုပေး အချိန်မှန်ဆေးတိုက် စသဖြင့် ဂရုစိုက်တတ်တဲ့ မိမိ ဖြစ်သည်။

ခုဆိုလျှင် ညဖူးညိုသည် မမနုရဲ့ အရိပ်တကြည့်ကြည့် မျက်ဝန်းများ အောက်၌ နေရထိုင်ရ ခက်နေသည်။ မမနု မျက်ဝန်းများမှာ ညဖူးညို မူးမေ့ပစ်လဲသွားမလား၊ လဲသွားလျှင် အဆင်သင့် ဖေးပွေ့နိုင်ဖို့ ပြင်ထားသ

ည့် အရိပ်အရောင်မျိုးနှင့် ဖြစ်သည်။ ညဖူးညို၊ ငိုလျှင် ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲဖက် ထွေးပိုက်လိုက်ဖို့ ပြင်ထားပုံနှင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ညဖူးက ငိုလို့ လည်း မရ မူးမေ့လည်း မလဲ၍ သူ အံ့အားသင့်နေပုံရသည်။

ဘယ်လိုပင်ဖြစ်စေ မမနုသည် အားလုံးထဲမှာ ညဖူးညိုနှင့် အသက် အရွယ် မကွာဆုံးဖြစ်၍ သူ့ကို ညဖူး ခင်မင်အားကိုးသည်။ အသက်မကွာဆုံး သူသည် ပင်လျှင် ညဖူးညိုထက် ဆယ့်သုံးနှစ်ကြီးလေ ရာ အခါခပ်သိမ်း အရာအားလုံးမှာ တော့ ညဖူးညို ခံစားချက်အတွေးတို့ ကို ထပ်တူကိုယ်ချင်းစာနိုင်မည် မထင်ပေ။ သို့သော် အနီးစပ်ဆုံးတော့ နားလည်နိုင်လိမ့်မည်ဟု အားကိုးခင်မင်မိသည် မှာ မမနုကိုပင်။

အဘွားအရာ မဟုတ်သော်လည်း ဟိုးအရင်ကတည်းက ညဖူးက ဘွားဘွားဟု သာ နှုတ်ကျိုးခေါ်ငင်နေမိ၍ ခုထိ ဘွားဘွားပဲ ဖြစ်နေသော ဒေါ်မြနန္ဒာကိုတော့ ဤရက်တွေအတွင်း စိတ်ငြိမ်ဆေး အိပ်ဆေးများ နှင့် နှုတ်တစ်ယောက် ဘေးမှာ ထားကာ စောင့်ရလေသည်။ ဘွားဘွား အလွန်အမင်း စိတ်ထိခိုက်သွားကာ အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲ နာလန်မထူ တော့မှာ အားလုံးစိုးရိမ်နေကြရပေမယ့် ဘွားဘွားခမျာ အလွန်အမင်း စိတ်ထိခိုက်ရန်ပင် အင်အားရှိပုံမရပေ။

ငိုသည် ပင်လျှင် အသံသာထွက်၍ ညည်းညူ ငိုသံ ထွက်နေပြီး မျက် ရည်ထွက်မလာနိုင်လောက်အောင် အားအင်ကုန်ခန်းနေသည်။ ဘာအစားမှ မဝင်၍ မနက်ည ၁၃ရစ်ပဲလိုင်းချိတ်ထားရလေသည်။ တရားလည်း ထွက်မနာနိုင်၊ ဘုန်းကြီးလည်း ဆွမ်းမကပ်နိုင်ပေ။ ရက်လည်ကိစ္စအတွက် ပင့်ထားသော ဘုန်းဘုန်းသည် ဘွားဘွားတို့ အစဉ်အဆက် ကိုးကွယ်ကာ မြေကိုလှူ ကျောင်းပါဆောက်ပေးထားသော ဘုန်းကြီး အရင်းအချာဖြစ်၍ ဘွားဘွားကို အမေကဲ့သို့ အဒေါ်ကဲ့သို့ အစ်မကြီးကဲ့

သို့ လေးစားမေတ္တာသက်ဝင်သူဖြစ်ရာ သူ့ကျောင်းဒကာမကြီးအတွက်
စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်နေရှာပါသည်။ ။

အတွေးတွေနှင့် ထမင်းကို တစ်လုတ်စားလိုက် ငေးမောလိုက် ရှိနေ
သော ညဖူးညိုကို အရိပ်အခြည်မပြတ် ကြည့်နေသော မမနုက အနား
ရောက်လာသည်။ ။

“ညညလေး ဝင်အောင်စားနော်၊ စားရမယ်နော်၊ ရအောင် မျိုချနော်
ညီမလေး”

ညဖူးက ပါးစပ်ထဲက ထမင်းလုတ်ကို မြန်မြန်မျိုချရင်း
ခေါင်းညိတ်ပြရသည်။ ။ ဗိုက်က ဆာနေတာမို့ စားလို့ ဝင်ပါသည်။ ။ ညဖူး
စားပွဲဝိုင်းမှာ ကောင်းပေ့ညွန့်ပေ့ ဆီဥထောပတ် အဖူးအဦးတို့ သာ ဂရု
တစိုက် လာချပေးထားကြ၍ အားလုံးကလည်း စားလို့ ကောင်း အရသာ
ရှိနေပါသည်။ ။ ထမင်းစားနှေးသူမို့သာ တစ်လုတ်ချင်း စားနေတာဖြစ်ပြီး
စားလို့ ကတော့ ဝင်ပါသည်။ ။

မမနုက ဒီလိုလာပြောတော့ “ငါ ဘာကြောင့် စားလို့ ဝင်နေပါလိမ့်၊
တကယ်ဆို ဆို့နှင့်ကာ စားမဝင် မျိုမကျဖြစ်နေရမှာ မဟုတ်လား” ဟု အ
ပြစ်မကင်း တွေးမိကာ ထမင်းထပ်ယူချင်သေးတဲ့ လက်ပင် တွန့်ရပြီး ကို
ယ့်ကိုယ်ကိုလည်း စိတ်ပျက် အံ့ဩနေမိပြန်လေသည်။ ။

“စား ... ညီမလေး ... စား၊ ခုန ထမင်းက နည်းနည်းလေး ထည့်
ထားတာ မဟုတ်လား၊ ထပ်ထည့်ဦး၊ နည်းနည်းကလေးနော်၊ နည်းနည်း
ကလေးပဲထပ်ထည့်၊ နော် ... ထည့်မယ်နော်”

မမနုက ညဖူးရဲ့ ပန်းကန်ထဲ ထမင်းအုပ်ထဲက ဇွန်းကြီးဖြင့် တစ်ဇွန်း
ပြေပြေကလေး ထပ်ထည့်လိုက်ပါသည်။ ။ သူ ချောမော့ထည့်ပေးနေရ
တာနှင့် တန်အောင် ညဖူးက ကမန်းကတန်း မစားဘဲ ခဏစောင့်ကာ ငြိ

မိနေရသည်။ ဘယ်လို ကမောက်ကမ ဖြစ်ပုံပါလိမ့်နော်။

ဝမ်းမနည်းဘူးလား ... နည်းတာပေါ့။ မငိုချင်ဘူးလား ... ငိုချင်တာပေါ့ ... ငိုလည်း ငိုခဲ့တာပဲပေါ့။ အခု ဖြေဆည်နိုင်နေသည် မှာ ကိုယ့်ဘဝအကြောင်း ကိုယ်စိတ်ပျက်အံ့အားသင့်လှ၍ လူက ဟု နံနေလို့ ပါ။ အရမ်းကြီး မပူဆွေးဘူးလားဆိုတော့ အဲသလိုကြီးတော့ မပူဆွေးဘူး ထင်သည်။ ။ ရှေ့ဆက် ငါဘာလုပ်ရပါ့မလဲ၊ ငါ ဘာများ ဖြစ်မလဲဆိုသည့် အတွေးကသာ ခေါင်းကို ပူစေသည်။ ။

ငါ့ဘဝအကြောင်းကံ ဘာကြောင့် ဒီလောက် ဆိုးရပါလိမ့်ဟု နားမလည်နိုင်အောင် ရင်နာနာနှင့် တွေးနေမိသည်။ ။ အနီးဆုံး ပတ်သက်သူတွေ အားလုံးဟာ ညဖူးညို ဘဝထဲက စောစီးဆောလျင်စွာ ထွက်ခွာကုန်ကြသည် မှာ ဘယ်လို ကံတရားအကြောင်းကြောင့်များ ပါလဲ။

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ခွဲလောက်တုန်းကတော့ ပဲခူးက နာမည်ကြီးလှတယ်၊ မှန်လှတယ်ဆိုသည့် ဗေဒင်ဆရာမတစ်ယောက်ထံမှာ ညဖူးညို ဗေဒင်မေးခဲ့ဖူးပါသည်။ ။ ဗေဒင်လက္ခဏာဆိုတာတွေကို ယုံကြည်တယ်လည်း မဟုတ် မယုံကြည်ဘူးလည်း မဟုတ်၊ စိတ်ဝင်တစား မရှိလှပေမယ့် အဲဒီတုန်းကတော့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ နီလာဟန်နှင့် စောယုတို့ တိုက်တိုက်တွန်းတွန်းခေါ်လွန်း၍ ပါသွားခဲ့ဖူးတာ ဖြစ်လေသည်။ ။

“ဟိုးဘဝဘဝဟောင်းတွေက သိုက်ကြိုးအဆက်က မပြတ်ဘူး၊ အဲဒီဘဝဟောင်းတွေက ပတ်သက်ပိုင်ဆိုင်သူတွေက သမီးဘေးမှာ ချစ်သူခင်သူ သံယောဇဉ်ကြီးသူတွေ ရှိနေတာကို မနှစ်သက်တဲ့ သဘော။ ချစ်တဲ့သူတွေနဲ့ ခွဲခွာရကိန်း အမြဲပါတယ်၊ သေကွဲ မဟုတ်ရင် ရှင်ကွဲ၊ ရှင်ကွဲ မဟုတ်ရင် သေကွဲ၊ အနားမှာ ကြာကြာတော့ ပေးနေမှာ မဟုတ်ဘူး။”

ကြည့်စမ်း ... ။

အခုမှ ပြန်လည်သတိတရ တွေးမိသောအခါ ညဖူး ကျောထဲက စိမ့်လာအောင် ကြောက်လန့်သွားမိလေသည်။ ။ ဗေဒင်မှန်လွန်းနေတဲ့ သဘောလား။ အဲသလိုမျိုး ရှိသလား။ ညဖူးညှို့ ငိုငေးနေမိဆဲ၊ အနားကို နီလာဟန်နှင့် စောယုတို့ ရောက်လာကာ တစ်စားပွဲတည်း ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပါသည်။ ။ ငိုနေတဲ့ ညဖူးရဲ့ လက်ကလေးများကို တစ်ဖက်တစ်ချက် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကြသည်။ ။

“ငါတို့ နေ့တစ်ဝက်ပဲ ခွင့်ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ခုမှ ရောက်တယ်ဟာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး နီလာ ... ရပါတယ်၊ ရက်လည်နေပဲဟယ် သိပ်လည်း အရေးမကြီးတော့ပါဘူး၊ နင်တို့ ရုံးဖွင့်ရက်ကြီးဟာ မလာရင်လည်း မလာပါနဲ့ တော့လို့ ငါပြောသားပဲ”

“ဒါပေမဲ့ လာချင်တယ်လေဟာ၊ ငါကတော့ နေ့တစ်ဝက် လူစားထိုးပေးခဲ့တာ၊ ငါ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို နောက်မှ သူ့ရက်မှာ ပြန်အစားထိုး ဆင်းပေးလိုက်မယ်၊ နင်ခုမှ စားတာလား”

“အင်း ... နင်တို့ လည်း တစ်ခါတည်း ငါနဲ့ တူတူဝင်စား”

“အေး”

နီလာဟန်နှင့် စောယုတို့ ဟာ ညဖူးညှို့ ကိုးတန်း ဆယ်တန်းကတည်းက ခင်မင်ခဲ့သော သူငယ်ချင်းဟောင်းများ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတဲ့ နောက် ညဖူးက စင်ကာပူမှာ Business Management နှင့် ပတ်သက်၍ ကျောင်းသွားတက်ဖြစ်ခဲ့သည် ဖြစ်၍ သူတို့ နဲ့ နှစ်အတန်ကြာ ကွဲကွာခဲ့သည်။ ။ စင်ကာပူမှာ ကျောင်းပြီးတော့လည်း ညဖူးက အလုပ်ဝင်လုပ်ဖြစ်နေခဲ့ပါသေးသည်။ ။

စင်ကာပူမှာ နေခဲ့တာ စုစုပေါင်း ခြောက်နှစ်၊ ဒီကို ပြန်ရောက်ခဲ့တာ

ကတော့ နှစ်နှစ်လောက် ရှိခဲ့ပါပြီ။ ပြန်ရောက်ပြီးကတည်းက ညဖူးသည် ဒီမိသားစုကြီးရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းစုကြီးထဲမှာ သက်ဆိုင်ရာ သင့်တင့်ရာကဏ္ဍ၌ပင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ဖြစ်ခဲ့၍ သူမတွင် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်နှင့် လက်အောက်ငယ်သား ဝန်ထမ်းရယ်လို့ သာ ပတ်သက်ရတာ ရှိတော့ပြီး သူငယ်ချင်းရယ်လို့ အသစ်မရှိတော့ပါ။ လုပ်ငန်းပိုင်းဆိုင်ရာနှင့် မိသားစုချင်း ဆက်စပ်ရာ မိတ်ဆွေဆိုတာမျိုးတွေတော့ ရှိပေမယ့်လည်း ဒီလို မိတ်ဆွေတွေကတော့ နှလုံးသားချင်း ဖွင့်လှစ်ပေါင်းလို့ ရတာတွေ မဟုတ်။

တကယ်တမ်း စဉ်းစားလိုက်တော့ ညဖူး ဘဝတွင် ရင်ဖွင့်ပေါင်းသင်း ရင်းနှီးရသူ မရှိလှနီးပါးနည်း၍ အထီးကျန်လှပါပေသည် ။ ခုနကအတွေးကို သတိတရ တွေးမိတော့လည်း သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းပင်လျှင် ရင်နှင့်ရင်း၍ သံယောဇဉ် တင်းတင်းချစ်လို့ ကောင်းပျံ့မလား သင့်ပျံ့မလား စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မိပြန်လေသည် ။

“စောယု”

“ဟင် ... ညဖူး ... ဘာလဲ”

“ငါ့ကို တစ်ခါ နင်တို့ ပဲခူးက ဗေဒင်ဆရာမဆီ ခေါ်သွားတာ၊ နင်နဲ့ သိတာ မဟုတ်လား”

“ငါနဲ့ သိတယ် ဆိုတာထက် ငါတို့ မိသားစုတွေ ဆွေမျိုးတွေ မကြာခဏ မေးဖူးနေကျ ဖြစ်နေတော့ ခဏ ခဏ ရောက် မျက်မှန်းတန်းပြီး ရင်းနှီးသလို ဖြစ်နေတာပါ။ နင် ဘာလုပ်ချင်လို့ လဲ ညဖူး”

“ငါ နည်းနည်းအေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်သွားရင် အဲဒီ ဆရာမဆီ တစ်ခါလောက် ထပ်သွားချင်သေးတယ်၊ အရင်တစ်ခါက သူပြောခဲ့တာတွေ မှန်များ မှန်သလားလို့ ထင်လာလို့ သူ့ကို ထပ်မေးချင်သေးတယ်”

“ရတာပေါ့၊ နင် သွားနိုင်တဲ့ နေ့သာ ပြော လိုက်လေ၊ ငါတို့ နှစ်ယောက် အားအောင်ကြည့်ချိန်းပြီး သုံးယောက်တူတူ သွားတာပေါ့”

ညဖူးက ခေါင်းလေး အသာအယာ ညိတ်လိုက်ပါသည်။ ။ ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာမှ ပဲ စိတ်ကမခိုင်သလို ဖြစ်ကာ ချည့်နဲ့ အားငယ်ပြီး မျက်ရည်တွေ အိခနဲ လည်လာသည်။ ။ ခဏအကြာမှာ တော့ စားလက်စ ထမင်းပန်းကန်ထဲ မျက်ရည်ပူ တစ်စက်က ပေါက်ခနဲ ကျဆင်းလေသည်။ ။

★